

Újra élet van a Tanuszodában

Mától fontos dátum nekünk a „novhét”, hiszen ezen a napon nyitotta meg újra kapuit a Tanuszoda.

9 óra előtt pár perccel feltűnt az óvodai csoport a Fáy András utca lakóházai között. A szerda az ő napjuk az órarendben, aztán átadják a terepet az iskolásoknak. Így volt igazán szép: a legkisebbek töltötték meg újra élettel a létesítményt.

Új úszásoktató fogadja őket odabent. A kezdeti izgalom gyorsan oldódik, amikor Palkovics Péterben – akinek úszodamesteri és úszóedzői képzettsége is van – az egyik óvónő régi óvodását fedezi fel.

Felmérik az ovisok új oktatójukat, s magassága miatt nehezen tudják elképzelni, hogy bizony ő is volt akkorka, mint ők...

Úgy látszik, senkinek nincs ellenére, hogy erre az órára ott kellett hagyni a Hóvirággal és Tőzikével illusztrált csoportszobákat, szívesen kerülnek beljebb, mintha nem először lennének már itt. Kiülnek a medence szélére, vízbe lógatják lábaikat, mondják a neveiket. „Voltatok már a Balatonon?”, „És medencében?” Végül: „Tudtok úszni?” – kapják egymás után a kérdéseket a gyerkőcök. Az utolsó kérdésre adott válaszokból ítélve úgy tűnik, nem lesz hiábavaló a foglalkozás, le kell tenni az alapokat. Megtörtént az ismerkedés, jöhet a vízzel való ismerkedés!

Péter egyengeti az első lépéseket.

Úszódeszkát is kapnak, ezek aztán hol kikerülnek a partra, hol vissza a vízbe. A legtöbben a korlát mellé húzódnak, de van, aki szélességében máris átszeli a vizet, persze a deszka segítségével. A „kötetlen program” után egy oldalra rendeződik mindenki, megkezdődik az oktatás. Az úszósapiknál a fiús színek dominálnak, de alámerül a vízben egy-egy rózsaszín is, állatkás mintákkal. Ez az első feladat: fejet ledugni, vissza, levegő ki!

Lábgyakorlatok következnek, habzik a medence. Bemelegítés a meccsre. Két csapatba rendeződnek, megtörténik a csapatkapitányok kijelölése. A szertárból egy kis piros labda érkezik, hogy játékosabb legyen a délelőtt. Tértérválasztás. Rendkívüli vízilabda-mérkőzés ez, hiszen kapuk nincsenek, a bíró a vízben van, és ráúszás helyett az imént tanult lábmunkával kell megszerezni a játékszert: aki nagyobb hullámokat csinál, az nyer. A labda kacsázik kicsit a vízen, de aztán egyhelyben marad, ami azt jelenti, hogy mindkét csapat jól felkészült, keményen küzdött, megdolgoztatták minden izmukat a picik.

Visszavágó jövő héten, de a gyakorlás továbbfolytatódik. A bíró bácsi újra edző bácsi lesz, őhózzá kell eljuttatni a labdát. A gyerekek a kényelmi szempontokat részesítik előnyben, messziről dobnak. „Nem csalunk!” – jön a figyelmeztetés, aztán a dicséret, miután egy kislány ügyesen kivitelezi a gyakorlatot. Adogatják még kicsit a labdát, aztán egy úszószőnyeg is bekerül a vízbe.

Hajó a fedett vízen! Egyszerre szeretnének felszállni mindnyájan, de csak négy fő a befogadóképessége a „járműnek”. Péter sokoldalúságáról tesz tanúbizonyságot: volt ő már edző, meccsbíró, most pedig hajókapitányként tűnik fel. Kirándulásról azonban nem igazán beszélhetünk, mert szükséges ahhoz egy kis lábmunka, hogy a hajó kikössön a túlparton. És már jön is vissza, gőzerővel... Utas-csere. „Indul a

járat!” – adja ki a jelszót a kapitány, s már habzik is a víz, szép a négy gyermekmosoly egymás mellett. Csengőszó... Már meg is érkezett a következő csoport. „Szeretnétek játszani?” – hangzik fel a kérdés az oktatótól. Ez persze nem is lehet kérdés. Nem kell álmodni a színes labdákról, hiszen egymás után potyognak a medencébe a lila, sárga, zöld gömbök.

Vidám hancúrozás veszi kezdetét, de aztán jön egy képzeletbeli csengő is. Lejárt az idő. Fájó szívvel jönnek ki az úszópalánták a vízből.

...De jó volt!...

Ki tudja, melyik medencéből indulnak el az új Gyurta Danik...

Kelemen Gábor